

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwość da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědny dny;
Džěn pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mawa
Njeh čí khma
Žiwność je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će! F

↳ Sserbske njeđzelske lopjeno. ↵

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihčičiščejeńi w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschěpřatku 40 wj. dostacž

1. njeđzela po šwj. Trojizy.

1. Jana 4, 16—21.

Bóh je lubosć — Bóh w čłowjeku!

Přěnju njeđzeli po šwjatej Trojizy w lěće 1914 šo na šafskim artillerijnym dnju w Budyščinje stari kanoněrojo seńdžechu. To bě žiwjenje w našich měščežanskich hašach! To bě krašny nalětni džěn a wješeke šafowidjenje muži, kotřiž běchu w měrje abo we wójnje křěžorej a kralej šlužili, tehdy mlodži, nětk ščěri, a tola hiščeje inaczi njes šobu.

Alle šchto to nam po šchtwyrjoch wójnskich lětach, kotraž šu šo šfowo minyše? Šchto naš tamni stari wojazy staraja w njeđzelskim lopjenu? Šsu wojazy šchěšćenjo? Njeje Pěus na křěžorstwowym šejmje prajil, šo je šafski lud njewěrjazy lud?

Šafšy kanoněrojo šo w Budyščinje pod dubami a šipami w pólnej Božej šlužbje tež je šwojom Bohom šetkach. Wojerštwow je wažna a čžežka šlužba, tohorunja šchěšćenjaustwo, hacž tež na žyle hinajšche a wošebje wjele wobšchěrnische waschnje.

Šchto Boža šlužba je, móže šo jara jednorje tak prajicž: Bóh šluži čłowjekam a čłowjekajo Bohu šlužja. My š tym Božu škutkownošč do přědka štajimy. To šebi žada džafownošč! Šschetoz tyžakřóčnje Bože škutki, Bože dary, Bože šmilenja našchu šnadnu šlužbu w Božej winizy pschěšahuja, a to wšchowschudže a tež w Božej šlužbje w Božich domach. Trjeba njeje, to hacle dale munwješč.

Džěnka wšchitke šwonj šwonja. Džěnka dyrbi pranje wulki lud šo šeńcž. Džěnka je přědowanje šchšchecž ša wšchitkich wažne a bohate: Bóh je lubosćž!

Bornjo tutemu japoschtoškemu šlowu šteji tamne šlowo š Jesuškowego rta šameho. Bóh je Duch! To je jašna a tola šlubokowučžena wučžba, kotraž dyrbinj w ponižnej bojošči ša šlužicž. Alle Bóh je lubosćž. Duž je měštno ša dowěrjenje a lubosćž wotewrjene. Tu maš tež šluboku wučženošč, a tola tu tebi najžunije čžežja twojeje wutrobj š Bohapóřnacžu pomšhaja. To je kaž špěw a psalm, šchtož džěnka šchšchimy.

Šduž šebi tak rospominamy, šchto je Bóh, šo Bóh tón šnjes š nam pschibliža, hacž do našcheje dušche kaž do šwojeho šubeho doma šačžehnje. Šdže tež mohł Bóh byđlicž, hdyž niž w pobožnych wutrobach?

Bóh w čłowjeku! To je potajškim šjewjenje Božej lubosće, wo kotrymž pak jeno w Jesužu wěmy. Wo wostacžu w Bohu a wo wostacžu Bohu w čłowjeku šwjaty Jan rěči. My rad w lubosći šaršchiskeho doma, w šbožu džěčatštwu wostawamy. Rjane dopomnječe na stote čžagy njewinoseče naš do wyšokich lět pschewodžeja. Šchtož by mohł džěčjo wostacž, tón by njebo na šwěče šebi šahowal. Alle my dyrbinj wotšal čžahnyčž a šami šebi šwój dom natwaricž. A wopravdže, hđžež wěrna lubosćž byđli, tam w mandželštwu šo nowe nješheja šažožuja. Tam byđli Bóh šam. Wón jato lubosćž šwoje žiwjenje a pschěšhwanje ma w tajškim domje. Tam šo š prawom wo „šwjatym“ mandželštwu rěči. A šy-li mohł pschěš Božu šnadu šebi tajku pravje dušchnu džowku wocžahnyčž, ta čže š lubosćžu wobdawa hacž do twojeho šonza, a šame twoje pošlebnje lěta šu hiščeje rjane. Šchto móže lubosćž dowukšhwalicž, lubosćž, kotraž ženje njepšchěštanje? Tež wobhi šfót ma šo derje tam, hđžež Bóh šam byđli, tón štworicžel ludži a šfotu. Šladaj přej, tutemu wješelemu towaršchej čłowjeka, do wóčžka, ša

džakowne ciž tola rofomne floczo je fa twoju wfchědnu dobrotu! Wěsch ty, fo fy ty něschto kaž jeho bōh?

W człowjeku mōže Bōh byč. To je něschto wulke! Konrad Ferdinand Meyer, tamny, wot našeho křezora lubowanj wě-rjazy pěfnič a spěwat Lutheroweho fcutka, by kōždžički wječor: fo fwojej fwernej mandželstkej fa to džakował, sčtož bēfche jemu tōn džen fašo byla. Wjes njeje njebudžiče sčto! Wjes Boha njeńdže! Wjes lubofeče njeńdže. Bōh w człowjeku! To je jene wulke fjewjenje.

Wnosy fu wotrofti, czi njejsu czoplotu nězneje lubofeče hdy fačuwali. Njejsu pod furowofeču a fłofeču pōsnali sčto je lubofeč. Njewěryja, haj njemōža wěricz ani tež fapfchimnyč, sčto lubofeč f zyla je. Hdž tajke wjele bite dēčzo wot dušachneho, ľahodneho a tehodla tež fruteho wučerja wo Božej lubofeč fly-fchi a pola fufhodžiz wofki přeni kōčez pod sežen lubofeče pšchū-dže, fo jene njebjō wotewryja, do kotrehož febi wbohe žada, doniž nits njeeschūndže. To džēčzo pyta czaš žiwjenja lubofeč, a fkončnje je sbožowne w lubofeči, kotruž wufywa, hdžez samože, wofebje jako dušachna macz. W Bōhy namačamy lubofeč, a pučz je w Jefužu wotewrjenty.

Tutōn pučz je pak jedyn, kotryž dyrbi fo hieč po wfchěch Božich kaſnjach, niž tač, fo jena kaſnja pšchecziwo drugej wojuje, haj f pšchstupjenju drugeje niſuje. Tamna krajna hrabinka Gilzbjeta, mandželka krajneho hrabje Ludwiga Durinkſkeho, bēfche najfbožowniſcha mandželka a macz, a wona bē tež wulka dobročelka nad fhudymi a fhorymi. Wona w lubofeči, kaž Boži jandžel, fama wfchěch wopytowafche a fnaješche. Duž jeje mandželſki w Italskej na mōr wumrē. Nētko wona, fo by na frubobu dla fhubjenja wfcheho sboža fapomniła, jeno fhudym fhufjeche, haj, wona fwoje džēči wopuſchēzi, fo by w fhudobje a pšchi tra-danju jeno Bohu žiwa byla. Fejny mēfchnič ju tač kručze wo-džēfche, fo wona fšhori a wumrje. Wōn chzysche jenu fhwajtu f njeje sežnič. Wly prajiny: jako macz pola fhwojich džēči a hewač nihdže mōže wona fhwajtu Božu fhufzbu jej wot Boha napofoženju dokonječ. Bōh w człowjeku! Lubofeč je fačonja dokonjenje.

Lubofeč njemōže niſu wobladač a njeponhacž. Ludžo wfchaf dyrbja febi najpředy fami pomhacž, a Bōh fām wo-puſchēzi tnyh, koſiž to fwoje nječinija. Tola je doſež niſy, kotruž jeno lubofeč woftronia. W ſtarych czaſach fu ludžo fwoje džēči jara furowje woczahnyli, haj frjudowali. Teho bē žel tamnemu fławniemu Peſtalozzijej. To bē muž, kotryž njeje mohł prawje piſacž, ale wfchitzy wučerjo fu najwjazy wot njeho namuſki, a to hiſchēze džēniſchi džen. Lubofeč f džēčom bē jeho wučzba, w ſcutkach předomana. Tehdy czižōdy proſchēſkich a paduſchnyh džēči wokoło czaſachju. Mało hdy by sčto fo fa tajke wbohe juſe džēčzo tačle ſtarač, fo njetrjebaſche wjazy dale czaſhnyč a hlōdne byč. Peſtalozzi njebē bohacž, ale wōn kupi febi kublo w Mar-gawje. Sčto ſtaraſche jeho doh a dač, wōn tam 50 a wjazy fhoryh, fhudyh mōlečkich žiwjeſche a wufublowaſche. Po 5 lētach wōn jako wofhudnjenty muž na droſy ſtejeſche. Me ſlemjenty muž wōn teho dla njebēſche. Wōn bē w njeſbožu wulki. Jenu knihu, tač kaž mōžeſche, po drugej piſaſche, njeďoſpokne fačonje Schwizy pšchimaſche, wjele pšchihložowanja dobywaſche. Ludžo dawachu. Peſtalozzi mōžeſche wuſtaw fa džēči ſaložič. Skōčnjeje bē f wodžerjom wučerſkeho ſeminara. Wot tam fo jeho myſl a waſchnje pšchē wfchōn fhwēt roſpſchēčeraſche. Bōh w człowjeku.

Wly njejsmy tajki duch kaž Peſtalozzi. Telfo Božeho w na-ſchēj niſkej křezzy bydlič njemōže. Me něschto lubofeče mōže fo wfchudže namačacž. Gladaj, hdže mohł jeneho fwjēkelič, kotryž to njeje wot tebe ſtwēženy! Sacž je to twōj nan fām abo jedyn

ſnatty w bliſkoſeči, někoho tola wēſeje wēſch!

Eſnano je twoja luba macz hiſchēze žiwa, jeno fo ty czaš nimaſch ju wopytač. Ty fy fama hižo wowka, a twoja macz je pola ſotry, 85 lēt ſtara, braſchna drje, ale hiſchēze niž fhora. Njech wfchitko ležo woftawa, wopytaj ju, czi ſ jej tule luboſeč! Kač budže fo jejne wōčzko bhſchēčič.

O lubuj, dohōž ſamožeſch,
O lubuj, dohōž dychujeſch,
Ta ſchtunda dže, ta ſchtunda dže,
So pola rowow žakofečēſch!

Samječ.

T. w B.

Schtwore wěrnofeče wo žiwjenju a wumrječu, wo czaſu a wěčnofeči.

— Luk. 16, 19—31. —

Stōh: Wſchitzy ludžo wofbal czaſnu zc.

Schtwore wěrnofeče naſ wučzi
widžecž wučzba Rnjeſowa,
f kotrež dopōnuacž wfchaf wučzi
ludži, kaſki wufhōd ma
na kōnzu jich pučzowanje
a wfcho czaſne ſcutkowanje:
Bohatty a fhudy ſtaj
njejenataj człowjekaj.

Kaž ſčto wēri, tač je žiwy,
widžecž je na wobēmaj;
bohatty je czerſtwy, cziſy,
ma tu na ſemi fhōj raj;
f pychu kralowſkej fo debi,
derje fhōdžič dawa febi,
— tač je jeho žiwjenje
ſtajnje jeno wjekele.

Lazaruſ pak muž je bēdny,
wobēžējenty f brjodami;
horjo jeho khlēb je wfchědny
na fhwēče, a drjēbjencžki,
kotrež f blida bohateho
padaju a fycza jeho,
— pſy tež wfchědnje liſaju
brjody mužej wobohemu.

Kaž byl žiwy kōždy bēſche,
tajki wufhōd jeho je:
Lazaruſ do njebjeſ džēfche,
fbožne tam ma žiwjenje;
bohatty pak pohrjēbany
bu a bēſche ſatamany;
— kaž fy wumrječ, człowjecze,
tač cžēč twoja wubēhnye! —

W hdžez w fntjerczi człowječ cžehnje
wuſtupiwſchi f czaſnofeče,
wot tam njewrōčzi fo ženje
do wfcheje džē wěčnofeče.
— Šbōžnofeč abo faſtorczenje,
njebjō abo wuſamknjenje
f njeho — džēl je roſfhudny,
kotryž doſtač junu fy! —

Podarmo wscho požadanje
muža njesbóžneho je;
njewufachne wscho prózowanie
jeho wěcznje wostanje;
šleposcž hlej! a pschecžiwjenje
wscho je jeho sadžerjenje;
dostacž pomoz sa šebje
ani bratrow njemóže.

Schtóž na šlowo Bože njeje
pošluchal sa žiwjenje,
— wdal je pomozž so wscheje,
w šmjereži wěcznej wostanje,
— to je wučžba a Šhrystuškowa,
kotraž ššchescžijana wola,
š kšrobkoscžje a šleposcžje,
a nam dawa žiwjenje! —

Dopšlowo k narodninam našcheho krala.

Lydženja šmy, šobu šwjecžili narodninu našcheho krala, te šchtwórtje we wulkej wójnje, a sa njeho a jeho kralowanje dobro-
proščenje činiłi pschd tym kralom wschěch kralow. Šo našch
kral šo pod tuteho krala wschěch kralow ponižuje a šwoju nadžiju
na njeho staja, to pokazuje nam šbērka šlowow, kotrež je našch kral
pschi wošebitych škladnosćach wuprajil. Tajke šlowa, wot je-
neho pólnego duchowneho šesbērane a šestajane, šu tele:

W přenjej, psched krajiny stawami džeržanej rěči, 29. no-
vembra 1904: „Ša prawa bohobojoscž a šnješlivoscž šemrěteho
wjetča, jeho nadobne a nješebicžne šacžucže sa to, šchtož jeho
pschišluchnosćje, pschi kotrymž wón ženje na šameho šo njeđži-
wasche, dyržba sa unje š dobrym pschikladom bycž a wostacž na
pschezo.“

Pschi šaloženju noweje radnižy w Dražđžanach, 29. no-
vembra 1904: „Šo napišmo, kotrež našcha stara radniža ma,
budž to přenje šlowo pošwjecženja pschi tutym šaložnym ša-
mjenju: Soli Deo gloria!“ (Šobu šamu budž cžescž!)

Pschi 500lětnym jubileju university w Lipsku: „Univeršita
budž a bywaj wučžel a šchit sa našchu šwjatu ššchescžijansku
wěru!“

W juniju 1915, jako šo w kraju njeměr šběhny dla romškeho
lišta: „Šak čžu měr mjes wěrywufnacžemi šchitacž; ničžo nje-
dyrži šo mjes nje a mój lud štajicž!“

Pschi wudyrjenju wulkeje wójn, we šlowach 2. augusta
1914 k našchemu ludej rěčžaných: „W pokornoscži šo se šwojimi
Šakšami ponižuju psched tym wschehomóžnym wodžerjom šta-
wisnow wschěch ludow. Wón daj našchim brónjam dobyče a
džerž šwoju šchitazu ruku hnadnje nad našchim wójškom a lu-
dom, nad šhěžorom a šhěžorstwom!“

A 2. augusta 1914 k wójšku: „Nětk cžehńcže š Bohom!
Šešło šoždeho jenotliwego dobreho wojaka rěka: Š Bohom sa
krala a wóžny kraj, sa šhěžora a šhěžorstwo!“

Lipsčezanski professor theologie Gregory.

1. Najrjenšcha wěž na šwěcže je cžłowška wutroba, kiž šo
hori š luboscžu k Bohu. W tajkim cžłowjeku plonjeni šo
šchricžka Božeho Duchu. Šdžž šo š tajkim cžłowjekom šesnajesch,
šo kručje k njemu džerž, šo by tebe šobu pošběhnył k šwojej
wšokoscži a cže napjelnił se šwojej šwjatej wolli! Tajki wo-
prawdžity muž Boži běšche Lipsčezanski professor theologie
Gregory, kiž 68 lět stary dobrowólne jako jednory wojak do

wójška šastupi, dwě lěcže šobu w Šranzowškej wojowasche a
9. haprleje 1917 wot granaty trječeny sa Němcžinu wumrje.

Tutón šawěcže žadny cžłowjek běšche wóždeny Američžan a
pošhadžesche se stareje franzowškeje šwójbje. Jeho wulki džěd
René Gregoire běšche franzowški wyschł, kiž šwojeje wěry dla
šwój wóžny kraj wopuščeži a šobu we wójnje Američžanow
pschecžiwno Šendželčžanam sa šwobodu Ameriki wojowasche;
jeho džěd běšche kapitan a šašhdli šo w mješcže Šhiladelphiji,
hdžej šo žyle pschejendžšescheži a šwoje šwójbne mjeno do
Gregory pschemeni; jeho nan běšche š wyschšchim wučerjom a
ššonežnje š konrektorom na gymnasiju w Šhiladelphiji. —
We wschitkich stawach tuteje šwójbje knježesche hluboki pobožny
duch. Jeho nan mješesche 10 džěcži; našch profesor Gregory
běšche tšecže džěcžo a přeni šyn, mješesche hiščeže bratra a wóšom
šotrow. Dofelž mješesche nan telko džěcži, šo jeho šamoženje po-
mału rosdrežebi. Ale š teho šudžesche, šo po tajkim Boh nohze,
šo by nekajke šamoženje nahromadžil. Šdžž mješesche něšchto
wjazy pienjes, je wschitke sa škutki ššchescžijanskeje luboscže, wo-
šebje sa šwonfowne mišjonštvo rosdari. Měnjšesche, šo Božu
wolu dopjeluja, hdžž do žyla wjazy njelutuje. — Šak pobožna
běšche macž našcheho profesora, sa to jenož tutón dopokas. —
Šacžrunjež cžezžo cžerpjaza, tola w štarych lětach ženje kemschi
nješěđšesche, šo njeby konjom a cželedži njeđželški měr pschi-
króitšhita, ale šhodžesche pschi. —

W tutym mandželštwje narodži šo našch Gregory 6. no-
vembra 1846 a dosta mjeni Šašchor Kencž. Šacž do šwojeho 15.
lěta wopytowasche šchulu šwojeho nana a potom universitu
w Šhiladelphiji. Běšche wobdarženy hólčez, nawufny derje
ryšowacž, ale tež wjazore rjemješka, wošebje tysčerštvo,
kiž hacž do pošlednich lět šwojeho žiwjenja šwěru wufonjesche.
Mješesche wošebity dat sa žuse rěče a rjany šlób. Šorjesche šo
sa wojerštvo; pschetož wot šwojich franzowškich přjedownikow
běšche rycžejšku myšl namrěł; a na wójšku špodobasche šo jemu
porjad, kiž štajnje w žiwjenju a w drasčeje lubowasche. Šehdž
wudyrli w Američy wulka wójna wo wufšwobodženje cžornu-
chow. We wutrobje našcheho młodženza wotucži stara luboscž
jeho šwójbje k podšlócžnym a ponižnym, a stara šahorjenoscž
sa šwobodu wschitkich ludži. Wobšta šwoje přenje pruhowanje
a šamotwi šo jako dobrowólnik, šo by sa cžornuchow wojowal.
Wuwučžowasche šo pola artillerije. Ale měr jeho pschekhwata.
Wjetrebasche do wójn. Duž dale študowawšchi wučžesche šti
lěta dolho pschi šchuli šwojeho nana. —

Psches šlawneho amerikanškeho theologu Širu Abbota
w Cambridge w krajiny Massachusetts šahori šo našch Gregory
sa študowanje rukopišow noweho testamenta. — Šest
testamenta njeje nam w přenjotnej formje šašhowany, Nimanty
ani jedyn list Šawola w originalu. Něčžišchi šest je š džěla
šlepžany. Nadawł wědomoscže pał je teho dla, po móžnosći
šest tak porjedžicž, šo šo originalej runa. — Šo móže šo jenož
tak štacž; šo šo wschitke rukopišy štarych pscheložkow noweho
testamenta, kiž šu šo š najštaršich lěštokow šašhowale, šwěru
pschepytuja a mjes šobu pschirunaja. Šajkich rukopišow mamy
hacž dotal nimale 4030, kiž šo w nimale 300 wschelakich městnach
šhowaja. Šodobnje wažne šu rukopišy štarych pscheložkow no-
weho testamentu, šacžanskich, šyrškich, aethiopiškich atd., tež jich
šicžba je jara wulka. — Šchtóž čže potajkim dobrý, originalej
šodobny šest noweho testamentu dobyč, ma šebi wschitke tute
rukopišy wobšladacž; ma daloke a dolhe pučžowanja cžinicž, ma
na 10 štarych rěčžow derje wobšnježicž. Še to wědomostne
džělo jara cžezke, wulke wopory žadaze, ale tež — šchtož šoždž
špóšnje — sa šoždeho ššchescžijana nimo mery wažne. Pschetož
šchto je sa naš wažnišche, hacž wjedžecž, šak je po prawom Šawol

pišal, abo kak je naš Ebóžnik rěčal? — Gregory je 50 lět žwo- jeho žiwjenja na to naložil, so by tuto hobriše dželo někak do- kónčil. (Wokracožownja.)

Jedyn sbóžnik a tola we wjele wutrobach.

„Maczi“, šo mała holeczka woprascha, „kak je móžno, so je tón Ebóžnik we twojej wutrobje a s jonym dobom tež w nanowej wutrobje a we wutrobach wjele pobožnych, hdyž je tola jenož jedyn Ebóžnik?“

Macz s mafej runje pchi woczinjonym wofnje šedžesche a šlónzo šezelješche šwoje pruhi wšchudže wofofo, wo wobrošezene hórk, na pšódnu runinu, do městow a wšow. „Wohladaj na šlónzu, moje džěčo!“ wona wučezesche. „Nješwědzi czy wona potne do woczow? Wlojinaj woczomaj tež šwědzi a hdy bychu wšchitzy ludžo, fiž s nani na tutej pofožy senje bydla, w tutym wofomifu šwoje woczy šlónzu pšchwobrocžili, by kóžde wócžo tež žyle šlónzo widžilo. A hdy by što dónčkow nastajala na jene město, hđžez šlónzo šwědzi, a je wšchitke s wodu napjelniša, dha by w kóždej šlónzo wohladata, po tajim što šlónzow a tola jenož jene. Rosnytiš?“ „Daj, luba mama,“ mała wot- molwi.

„Daj, moje džěčo,“ macz dale wučezesche, „runje tak je, hdyž Jesuš, šlónzo prawdosče, šo pšes wěru tym šobudžili, fiž jemu šwoju wutrobu woczinja. A hdyž chzyle milijony ezłowiškich wutrobaw, ša kotrež bu jeho krej pšelata, jeho pšchijecz, by šo wón jim žyly, káfiž je, šobudžilit a jim pšchi- šluschal. Tón Knjes Jesuš naš napjelniša je šwojim Duchom, a ta wutroba, do kotrejež šo wón pušezša, ma šwojeho Ebóžnika žyheho.“

Žako macz s mafej tak rěčesche, hladasche ta samyšlena na nju. Nětko bě ji šawne, so móže šo tón Ebóžnik wšchitkim šobudžilič, fiž šebi jeho žadaja.

Wójna a měr.

Nowy wulki nadběl našchich wóškow, wo kotrymž nam neu- tralne a njepšhecželske nowiny powjedaju, njeje šo hač do dženzša hiščeže šbėhnył. My ezakamy a woczakujemy, a to we wěštej dowěre s wjednikam našeho wóšta, kaž s našemu wóštku šamenu a wutrobnyim dobroproščenjom pšed šwojim Bohom, kotryž je nam hač dotal pomhal, kotryž nam hiščeže pomha, a kotryž budže tež nam dale pomhač. W tutej wěsto- scži je naš Boh runje w tych pošlednich dnjach naš šašo po- šylit, jako je šwojim hnadnym hrimanjom a deshezom pšchuidže a nam napoji a wofšewi naše lačne hona. Nje- durbjeli šo my jemu ša to s žylej wutrobu a s žylym ludom džako- wacz; a našeho džaka najšpodošnišchi džak budže tón, so šo šwojemu Bohu dowěrimy se wšchem tym šwojim a wšchitko to šwoje. Tak s dobom tež pšezšo noweho a najšpšeho trošchta namakamy, hdyž pšezšo a pšezšo šašo powjeseče pšchil- ha- džejša s Franzosšej, s Italsšej a tež s Palestiny, so tam wu- mrěchu šywojo našeje domišny rješowšku šmjerč!

S bliska a s daloka.

W Budyšcinje wotně šwjatownu šrjednu tež „Eserbste knihowne towaštvo“ šwoju šhromadžšinu. Šhromadžnych po- štromiwšchi poda pšchedšyda towaštwa, knjes šaraš Šarješt, rošprawu wo towaštwowych wobštejnoscžach a poderđženjach šarđženych lět. Wójna je tež wošebje tutemu towaštowu mwoho ežěžotow nacžinita, a to bě tež wina na tym, so je „Bibliški puč-

niš“ na tuto lěto 1918 tak šapodženy wuidže. Šiščeže hu- bjeišcho šendže šo to towaštowu s jeje knižku, kotraž durbjesche šo po prawom loni, w jubilejnym lěče našeje ewangelško-luther- škeje žyrtwje, našchemu šerbštemu luděj pošticžič. Wona pšchuidže nětko w šlišchich njedželach a njech je kóždemu, njech tež šapodžena, tola lubje witana, to tež hižo tohodla, dokelž šo wona po dolhej pšestawžyž šašo přenja knižka, kotraž šo wot towa- štwu niz jeno šobustawam ale žylenmu šerbštemu luděj pošticžič. Wona budže 1,50 hr. placžič, to je pšchi tutych wójniškich placži- ňach hiščeže jara pšchijomna placžišna; s njej paš šaplacža šobu- štaw s dobom šwój pšhinošchl hač do lěta 1918. Šchtož šobu- štaw njeje, ma tež 1,50 hr. ša knižku šaplacžič. Knižka šo šobustawam, kaž daloko móžno, pšes knjesow duchownych poda. Pšchi tym ma tež kóždy, fiž hač dotal hiščeže šobu- štaw njebe, škladnošez, s towaštowu pšchitupič. Š tym by s dobom towaštowo a jeho dželo podpjera a tak Šeserban škuzil. Šo je tež tehodla nišne, dokelž šu pjenježne wobštejnoscže wšch- lalich pšchicžinomw dla hubjene. Šo rošprawje knjesa pšchedšydy buchu šlicžbowanja podate, njes nimi šlicžbowanje na lěto 1917 wot towaštwoweho poškadniša, knjesa šararja Šschizana-Rake- ezanškeho. Šlicžbowanja buchu pšchipošnate. Ša to pojednachny wo wšchelalich drobnišchich praschenjach. Pšchi tym šo praji, šo mamy hiščeže wjele rjanych šerbškich knihi na škladze; tute maja šo nětko pšchi pšchihodnych placžišnych pšchedawacz. Tak bóršy hač móžno, budže tež šašo pošelnik po Šeserbach šhodžič a knihi pšchedawacz, pšchinošchti šberajo. — Drobnišcheho wo tym, kaž wo nowe knižy poda šo na tutym městnje kaž bóršy to móžno.

W Šuzzy wotněwa dženzša popošdnju poboczne Gustav- Adolfske towaštvo šwoje šwojedniške Bože šlužby a šhroma- džšiny. Šeserbška Boža šlužba budže w 3 hodž a předowanje šněje s. šar. Šapler-Wuješdzanški; němška Boža šlužba šo w 4 hodž. pšchifamkuje s předowanjom s. šararja Domaschki-Bude- jezanskeho. Wšchitzy pšhecželjo Gustav-Adolfskeho towaštwa a jeho džela šu wutrobne pšchepošcheni, a to niz jeno na Božej šlužbje ale tež na šhromadžšinu, kotraž šo tutymaj pšchifamkuje.

Do Lubija je kóždy wutrobne pšchepošcheny, kotryž chzyl šnateho a wufowaneho ewangelšatora abo pučšowazeho předarja, duchowneho Samuela Kellera s Šreiburga w Šr. škyšecž. Tutón pšchewywa a škutuje wot 2. junija hač do 6. junija w Lubiju. Porjad Božich šlužbow a šhromadžšinom je šezžo- wazy: Njedželu, 2. junija, předuje duchowny Keller na škow- nej Božej šlužbje dopošdnja w 9 hodž. a džerži potom džerš wote dnja, wot 2. junija hač do 6. junija, popošdnju ½6 hodž. bibliške hodžiny w Šiklawšchowej žyrtwi, rěčo pšchi tym wo tym, šchtož je ša kóžeho ššchecžana to najwšyše w tutym ži- wjenju, a wječor w ¼9 hodž. po tutych bibliških hodžinach pšchednowšchi. Tute budža jednac wo šezžowazyh praschenjach a dyppach: njedželu 2. junija: Šchto we Wukrajnje našchitich; pódželu, 3. junija: Že Boh neutralny? wutoru, 4. junija: Něšchto se štawišny šwědomnja; šrjednu, 5. junija: Šchto placža wójny šwětnych štawišnow; šchtwórtk, 6. junija: Wójna a dobro- prošchenje.

Porjedženka: W 21. ežišle (pšched tydženjom) rěšaj:

- 1) na 83. štr. 19. rjadka: Knjes prawdže šwědžiči...;
- 2) na 82. št. (prj. delka) w pšchedpošl. rj.: tudy wošpjetuje...;
- 3) (w 1. šcht. šhěl.) w pšchedpošl. (6) rjadzy: naš Ebóžnik ty..

Šamolwity redaktor: šaraš W y r g a e ž w Rošacžich.

Šsoburedaktor: šaraš M r o š a k we Šupoji.

Ežišecžer a nakladnik M. Š s m o l e k w Budyšcinje.